

அக்கரைக்குப் போ அம்மாவுக்கு

8551

ஹம்சத்வனி

JPL

C1558

PUBLIC LIBRARY:
JAFFNA,

அக்கரைக்குப் போன அம்மாவுக்கு

PUBLIC LIBRARY

* 2003
5

A

அக்கரைக்குப் போன
அம்மாவுக்கு

~~இ.செ.செ.செ-337~~

X

1558 C.C

ஹம்சத்வனி

84498

[Handwritten signature]

தமிழியல்

AKKARAIKKUP PONA AMMAVUKKU

A Collection of Tamil Poems

(c) THAMIL SELVAN

First Edition : August 1985

Published by :

THAMIZHIYAL

Cover design : S. Bhavani Shankar

Copies available at :

Cre-A :

268 Royapettah High Road

Madras 600 014

Printed at :

Thamizhosai Atchagam

84 Habibullah Road

Madras 600 017

Price : Rs. 8. 00

“அன்புக்குரியவர்களை சுமந்ததனால்
சிதறிப்போன மட்டுநகரின்
சிறைக் கதவுகளுக்கும்
துப்பாக்கியுடனே
துயில் கொள்ளா
என் பள்ளித் தோழருக்கும்”

நன்றிகள்

எனது கவிதைகளைப் பிரசுரித்த

- கணையாழி
- படிகள்
- பரிமாணம்
- வானம்பாடி
- கீற்று
- மேகம்
- எரிமலை
- தமிழ் எழில்

முதலிய சஞ்சிகைகளுக்கு

உங்களோடு.....

என் மண்ணில் இருந்து அன்னியமாகியிருக்கின்ற எனது வாழ்க்கை சோகமானது. ஆனாலும் எனது ஆத்மா என் மண்மீது புரண்டு எழாத கணங்கள் கிடையாது. தமிழ் ஈழத்தின் மிகப் பயங்கரமான கணங்கள் என்னுள்ளே ஏற்படுத்திய ஆழமான அதிர்வின் பிரதிபலிப்புகளே எனது கவிதைகள். எனது கிராமங்களும் வீதிகளும் பச்சையாய் விரிந்து கிடக்கும் வயல் வெளிகளும் வாய்க்காலின் ஓரங்களும் ஒருநாள் சிறை மீட்கப்படும். அந்த மீட்சிக்கு ஒரு உரமாக எனது கவிதைகள் அமையுமாயின் நான் மகிழ்வடைவேன்.

ஹம்சத்வனி

84498

மானிடத்தின் மறுபக்கம்...

இரவின் பின்பாதி
இனி விடியும் என்கின்ற
இளவிடியல் நேரம்!

நகரம் ஒதுக்கிவிட்ட
மானிடத்தின் வாரிசுகள்
நடைபாதை விளிம்புகளில்!

குப்பையும்
குமட்டுகின்ற கழிநீரும்
தொட்டுச்செல்கின்ற
பட்டுமெத்தையது,
பாட்டாளி தொட்டிலது!

எத்தனை நாள்
இன்னல்கள் தொடர்ந்துவரும்...

கட்டடத்தின் நிழல்மறைவில்
உறங்கா விழிகளுடன் அவள்
“ராஜாத்தி”
“எவனுக்கோ” காத்திருந்தாள்.
கையணைப்பில் கைக்குழந்தை.

ஓ!
மினுக்குகின்ற மானிடத்தின்
மறுபக்கம் வீதிகளில்.

1981.6.20

9

“வழமைபோல் காலையில்”

வரப்பெல்லாம் நெருஞ்சிப்பூ
வழிநெடுக...
முள்கீற முகிழ்த்துவரும்
உன்பாதச் செங்குருதி...
கரங்களிலே அரிவாள்
ஏந்தி நீ நடக்கின்றாய்.

மலைநாடு ஒதுக்கிவிட்ட
மானுடத்தின் இனைய மகளே!
எரிக்கும் வன்னி வெய்யில்
கருக்கியதா உன் மேனி?
வெட்டி எறிந்த கதிர்களா
உன் வாழ்க்கை?
வீணில் சிதறிய மணிகளா
உன் வசந்த காலம்?

துன்பம்தான் உனக்கென்று
சோர்ந்து இருந்துவிடாதே!

வரப்பில் நின்றபடி
வேர்வை குளித்த உன்
மேனி அழகை எரிக்கின்ற
கண்களைக் கீறிவிடு!

உனக்காக இந்த மண்
மல்லாந்து விரிந்து கிடக்கிறது.

1981.9.21

10

இணைப்பு

முட்களை பூக்களாக்கி
என் மேனி எங்கும் தூவுகின்ற,
அடர்ந்த காட்டிலும் கூட
என்னைத்தொடர்ந்து வந்தவள் நீ.

என் இலட்சியத்தோடு
இணைந்துகொண்ட இனியவளே!
இந்தப் பத்தாண்டுகள்
உன்னுடன் சேர்ந்து
உறங்காத அந்தஇரவுகள்,
நீண்டவைதான்.
இதயம் பரபரப்பில்
அடித்துக் கொண்டபோதும்
அந்தக்கணங்கள் ஓராயிரம்
அர்த்தங்களை யுடையவை...

என் கரங்களில்
நீ சாய்ந்திருக்கையில்,
என்னை இரும்பென
இறுகவைத்திருக்கிறாய்.
என் சுழல்துப்பாக்கியே!
நீ எழுப்புகின்ற ஓசைதான்
எனது செவிகளுக்கு பைரவி.

சூறையாடப்பட்ட
எங்களது தோட்டமும்,
குடிசையும் வீதிகளும்
சுடுகாடாகிப் போன அந்த
வேதனை மிகுந்த வேளைகளில்,

நீ அருகிருந்ததால்தான்
நான் ஆறுதலடைந்தேன்.

நீசர்களை நோக்கி
பதுங்கிநான் முன்னேறும் போதும்
சூழலை என்விழிகள்
துருவுகின்ற போதும்
நீ எவ்வளவு முனைப்பாகவும்
துடிப்பாகவும்
என்னுடன் இருக்கிறாய்.

என் தோள்களில்
நீ சாய்ந்திருக்கையில்
அந்த மரணத்துக்கு
நான் சவாலிடுகின்றேன்.

மரணம் வந்து
வாசலில் நின்றபடி
“வா”வென்று எனே அழைத்தாலும்
உன்னை அணைத்தபடிதான்
எதிர் கொள்வேன்.
இரத்தம் தோய
என் மண்ணில்
நான் விழுகின்றபோதும்
உன் இதழ்களில்
முத்தமிட்டபடியே
நான் இருப்பேன்.

1984.3.30

வனவாசம்

மைதானத்தின் முன்
தென்றலுக்கு தலையுலர்த்தும் விருட்சத்தின்
பொன்னிறத்து பூ உதிர்ந்து
போவது போலா உன்நினைவு?

விழிகளை இமைமடலால் முடினாலும்
உள்ளே நுழைகின்ற உன் வதனம்
எளிமையாய்! பேரெழிலாய்!!
மனச்சிறையோ உன்னைச் சுமந்து
ஒருராகம் கேட்கிறது.

கவிவிழிகள் எனைவரும் வேளை
வசந்தம் வாசலுக்கு வந்ததென
நினைத்தேன் பூரிப்பாய்.
வன்னிமண்ணின்
காட்டுப்பூக்கள் போல்
மனதில் ஆயிரம்
வர்ணக் கலக்கம்.

நீ மட்டும்
மௌனமாய்-பதுமையாய்.

காலை எழுந்து ஜன்னல் திறந்தேன்.
“வசந்தங்கள் எங்கோ
வனவாசம் போயினவாம்”
மூங்கிலில் இருந்தபடி
ஒரு சிட்டு கத்தியது.

பள்ளித்தோழி

இருள் மெல்லக்கவியும்
ஒருமாலையில்...
காதலை எனக்கு
சொல்லித்தந்த பள்ளித்தோழி
ஏனடி இன்று நீயழுகின்றாய்?
விழிவழியே விழுகின்ற
கண்ணீரைத் துடைத்தெறி
எம்மவர் வீழ்ந்துகிடக்கின்ற
குருதி வீதிகளில்
நண்பருடன் நான் நடக்கையில்,

“சீச்சீ” என்னம்மா இது?
அழுகையை நிறுத்து.

நீள்விழிக்குள் கிடக்கும்
காதல்கனவுகளை அழித்துவிடு!

என்சோதரர் ஆடும் களத்தில்
நான் நின்றபடி
வெற்றிக்களிப்பில்
பாடவேண்டுமடி பரணி ஆயிரம்.

என்னை கவிஞனாக்கிய நீயா
கண்கலங்கினாய்?
காதலியே!
நீ மீட்டுகின்ற ‘வயலினையா’

இவ்வேதினையின் வேளைகளில்
நான் ரசிப்பேன்?
உன்னைவிட இப்போது
நான் நேசிப்பது
என் மண்ணின் புதுவிடியலைத்தான்.

எத்தனை முறை சொன்னேன்
புரிந்துகொள் தோழி
புதுக் காலகளை மலரவிடு.

1984.11.25

“கதை சொல்லும் மலைவேம்பு”

ஓடிச்சலித்து ஓய்ந்த
அந்த மாலைகளில்
சில்வண்டுகள் அடம்பிடிக்கும்.
அப்போது,
வா! இங்கே என
எனை அருகழைத்து
கதை சொன்ன மலைவேம்பே!!
உன்னைப் பிரிந்துள்ளேன்
பெண்ணாயின் அழுதிருப்பேன்
என் பேரை அழுகிறது
கேட்கிறதா உன செவிக்கு?

ஓடிக்கவிந்திருக்கும் உன்
பச்சை அழகை நினைக்கையில்
நெஞ்சில் நெருக்கென்று
சிறுநெருஞ்சி
நெருடுகின்ற வேதனைகள்.

உன் மடிக்கு கதைகேட்க
புதியவர்கள் வந்திருப்பர்
பொன்னொச்சி பூச்சொரிந்து
சிரித்திருக்கும்.

அன்றொரு நாள்
பாண்டவர்கள் நாடிழந்த
கதை சொன்னாய்.
அச்சமின்றி அவர்கள்

நாடு பெற்ற வகைகூறு
வந்தவர்க்கு

அருச்சுனர்கள் வந்திருப்பர்
காண்டீபம் நமுவாமல்
கீதையுரை அதுபோதும்.

நீ வளர்த்த
சிறு குழந்தை
நெடுந்தொலைவில்
உன் அன்பை நெடுக
நினைத்தேங்கும்
அனல் முச்செறியும்...

ஆயிரம் ஆயிரமாய்
கணைகள் வரும்
உன் வேர்க்கடியில்
கவிக்கணைகள்.

1983.12.15

தெருவினில் இறங்குதல்

நாங்கள் கனவுகளை
மனதினிலே சுமந்து வந்தோம்.
பிரசவகாலம் வந்து விட்டதால்
இனிமேல் உங்களுக்கு
இடமில்லை என்று
'கம்பஸ்' கருவறை
உந்தித்தள்ளி,
அடுத்த கருத்தரிப்புக்கு
சலிப்பு இன்றி ஆயத்தமாகின்ற
இந்த வேளையில்,
கடமை வாவென்றழைக்க
பிரிகின்றோம்.

நானே நாம் வீதிகளில்;
விரைந்தோடும் பஸ்களில்;
ஓடித்தரித்து பெருமூச்சு விடும்
நீட்டுப்புக்கைவண்டியில்;
சந்தையில், கோவிலில்;
அவர்களுக்கு பயந்து ஓடுகையில்;
கணநேரங்கள்
சந்திக்கநேரலாம்.

கனவுகளைப் புதைத்த
கழகவாழ்வு நெஞ்சை நெருட
வேதனை வந்து மனதை பிழிய
வெறுமையும் தனிமையும்
முஞ்சியில் அடிக்கும்.

உதடுகள் துடிக்க,
பேச நினைக்கையில்
நின்றவண்டி ஓடத்தொடங்கினால்
வேறு வேறு திசைகளில் நாங்கள்.

வந்து சேரும் பறவைகளை
தாங்கிக் கொள்ளாத
இப்பெருமரத்தில் இருந்து
இன்றென் ஆத்மப்பறவை
துயரத்தோடு இறகுவிரித்து
பறந்து போகிறது.

மலைவேம்புகள் மௌனமாய்
கண்ணீர் சொரிய;
பொன் நெஞ்சி பூத்து
கைகளை அசைக்க;
விடிவுகள் தேடி அரற்றும்
என்பூமி வா என்றழைத்து
என்னை அணைக்க;
வெளியே போகிறேன்,
நான் வீதிக்குப் போகிறேன்.

1982.2.30

தாய்க்கொரு தாலாட்டு

இந்தியத்தின் தாய் மடியே!
இவ்வுலகின் திருவுருவே!!
நீ உருகிப்போனாய் செந்தீயிலே.
உன் அஸ்தியை சுமந்தபடி ஓடுகையில்,
புனிதநதி
கரையெல்லாம்
உன் கதை எழுதும்.

இந்தியத்தின் அணுக்களிலே
என்றும் நீ வாழ்வாய்.
நீ இறந்தா போனாய்?
இல்லையம்மா, இல்லை;
இமயமாய் என்றும் நீ வாழ்வாய்.

பிறத்தலிலும்
ஏழ்மையில் உழல்தலிலும்
வாழ்ந்தொருநாள்
மடிந்து போவதிலும்
அடங்கும் மானிடத்து வாழ்வினிலே
கணங்கள் தோறும்
பலகாவியங்கள் நீ படைத்தாய்.

உன்னை எரித்து நீ
இந்தியத்தை வாழவைத்தாய்.
உன்னை இழந்ததனால்
பாரதத்தாய் பொட்டிழந்தாள்.
ஏனம்மா

இப்படி இடையில்
நீ போய்விட்டாய்?

அவ்வுலகம் காணவென
அக்கினியின் தேரேறி
புறப்பட்டு விட்டாய் நீ
புனிதத்து தேவதையாய்.

இன்றல்ல
என்றே ஒருநாள்
எழுந்து நீ வருவாய்
இந்தியத்தை வாழவைப்பாய்.

உன் மண்ணைப் பிரிப்பதற்கு
எதனாலும் முடியாது.
ஏனென்றால்?
உன் மூச்செல்லாம்
மலைகளிலும் மடிந்தோடி
அலைகளிலும் நதிகளிலும்
நிறைந்தெங்கும் விரவுகையில்
அணுக்களெல்லாம்
இமயமம்மா.

கவலை ஏதுமற்று கண்ணுறங்கு
தாயே!
இந்தியத்தின் ஒருமை என்ற
உன் கனவு நனவாகும்
கண்ணுறங்கு.

தாயான உனக்கு
பாடுகிறேன் தாலாட்டு

கண்ணுறங்கு காவியமே
கண்ணுறங்கு.
ஓடுகின்ற ஒருகீற்று
முகில் எடுத்து
சாமரங்கள் வீசுகின்றேன்.
கண்ணுறங்கு கண்மணியே
கண்ணுறங்கு.

1984.11.3

புதுச்சேதி

அன்று ஒருநாள்
தமிழகத்தின் கீழ்வெண்மணியில்,
ஏழைகளின் கறுப்புடல்கள்
கருக்கப்பட்ட சேதி கேட்டு
பதறி ஓடிவரும் கோடியலை;
ஈரக்கரை மணலில்
அஞ்சலிக்கவி எழுதும்
நுரைப் பூக்கள்.

இன்று,
பனங்கூடல் சரசரப்பில்
பங்குனியின் உடல்தின்னும்
கொடுநெருப்பில்
ஜீப்புகள் தடதடத்து உறுமி
சப்பாத்துகளின் பேரொலியில்
தமிழ்முதுகுகள் கிழிந்து
மூர்ச்சையற்ற சேதிகேட்டு
விம்மி எழும் பேரலைகள்-
என்மனமாய்.

கரை ஓரம்
நிழல் பரப்பி,
களைத்துவிட்ட ஆலமரம்
பழைய இலையுதிர்த்து
பசிய தளிர்ப்பட்டுடுத்தி
சிவந்து பழுத்துக்கிடக்கிறது.
இவர்களுக்கு இது
இன்னுமேன் புரியவில்லை.

உயர்த்தப்பட்டவர்களுக்கு

மானிடக்கரங்களே!
உனது மேனியில் ஒட்டிக்கிடக்கும்
ஊத்தைகளை துடைத்து விடு!!
மேன்மைகளையும் கீர்த்திகளையும்
பேசிப்பேசி மரத்துப்போன
உன் நாவுகளை அறுத்தெறி!
அல்லது,
நாயாக நீ தெருவினில் ஓடு!

மனிதனை மனிதனே
வெட்டிப் புதைக்கவும்
வேலம் புதர்களில்
உறுப்புகள் தொங்கவும்
காரணம் அந்த
ஊத்தைகள் என்றால்
துடைத்தெறி அல்லது
பெருந்தீ மூட்டி
எரிந்துபோக நீ!!!

*வில்லூர்ந்ரி சுடலையில் நடந்தது படித்தும்
*மாவைபுரத்தின் மகிமை உணர்ந்தும்
*கைதடி வீதியின் சம்பவம் கேட்டும்
இடைஇடை ஆங்கே
உருமுகின்ற தலைகளைக்கண்டும்

*சாதிக் கலவரங்கள் நடைபெற்ற இடங்கள்

அழுக்கைத் துடைக்க
மறந்தனை ஆயின்
புழுத்துப்போவாய் ஒருநாள்.

வேலம் புதர்கள்
கண்ணீர் சிந்தவும்
தாழைக்காட்டில்
மனித உறுப்பை
சிற்பெறும்புகள் தின்னவும்
மானிடனே நீ காரணமாயின்
உனது நேயம் வேண்டியதில்லை.
உன்னைப் பாடவும்
என் நா கூசும்;
உனக்கெதிராய்
என் பேரை குமுறும்.

1982.8.5

பரீட்சை

வெள்ளை வெள்ளையாய்
இறைத்துக்கிடந்தன தாள்கள்,
அறை எல்லாம்.
பரீட்சை நெருங்க நெருங்க
புயல் வந்துபோன
மட்டக்களப்பாய்
என்னறை கிடந்தது.

ஒன்றும் ஒன்றும்
இரண்டெனப் படித்தும்
இயல்புகளுக்கு வரைபுகள் தேடியும்
மனனம் செய்யும்
முனை மரத்தது.
மெல்லவே மனதுள்
இருள் ஒன்று முண்டது.

சிதறிக்கிடந்த
தாள்களின் இடையில்
கவிமலரொன்று
சிரித்துக்கிடந்தது.
அள்ளி எடுத்தேன்,
ஆகா!!
அந்தகாரத்தின் கொடுமை
தொலைந்தது.

1982.8.26

84498

பண்டிதன்

பண்டிதா!

உன்னைப் பார்த்திருந்தும்
வார்த்தையாட மறந்துபோன
அந்த நாட்களை நினைத்து
வேதனையடைகின்றேன்.

முச்செடுக்கமுடியாத
உன் வாழ்வின் கணங்களுக்குள்
முச்செடுத்தாய்,
ஈழமண்ணை முத்தமிட்டபடி
மரணித்துப் போனாயா?

பாக்குத் தொடுகடலில்
உன் தோழர்கள் பகைவரோடு
'கிழித்தட்டு' ஆடவும்
வன்னி வயல் வெளிகளில்
நிலக்கண்ணிகள் வெடிக்கவும்
பார்த்திருந்து பூரித்தவன்
புழுதிமீது சரிந்தாயா?
சோதரா!

எத்தனை நெஞ்சுகளை
நான் இழப்பேன்?
கண்ணீரோடு என்னை
நெடுங்காலம்
கவிதாஞ்சலிகளை எழுதவைக்காதே!

உன் சுவடுகளை தொடர்ந்தவரின்
நெஞ்சுகளில் புகுந்துவிடு!
என்னை புறநானூறு
பாடவிடு.

1985.4.8

தளிர்ப்பின் ரகசியம்

சோகத்தை என்முகத்தில்
கொட்டிவிட்டு கொக்கரிக்கின்றாய்,
என் எதிரியே!

உன் கொக்கரிப்புகளையும்
கும்மாளங்களையும் ஒருநாள்
இழந்துவிடப் போகிறாய்,
என்பதை நீ அறியமாட்டாய்...

அந்நாளில்,
எனக்கொரு விடியல்
கீழ்வானில் இருக்கும்
அது மகத்தானதுதான்.

உனது முற்றங்களில்
மரங்களை நட்டு பசுமை செய்துவிட்டு
பன்னீர் தெளிக்கிறாய்;
நீ ஏன் எனது வீதியின்
மருதைகளையும் அரசுகளையும்
அழித்து சுடுகாடாக்கினாய்?
எனது பசுமைகளை அழித்துவிட்டு
பாதகனை நீ சிரிக்கிறாய்,
நீ போட்ட வீதியோர
மின்சாரக் கம்பிகளில்,
எனதுரின் காகங்கள்கூட
இறகை விரித்து
மரித்துக்கிடக்கிறதே!!

ஒரு சிற்றுயிரைக்கூட
வாழவிடாத டீடாரி நீ.

நீ ஒருநாள்
ஓயத்தான் போகிறாய்.

என் மண்ணின் மைந்தரை
சுட்டுப்போட்டு
கொழுத்தி மகிழ்ந்தாய்
பொறு! பொறு!!
உன் கோரமுகத்தில்
குண்டுகளைப் பதித்து விட்டு
நானை நான் காறி உமிழ்வேன்
அப்போது நீ நாறிப்போவாய்...

எங்களது இனியபெண்களின்
கருவறை சிசுவினைக்கூட
நீ சிதைத்தாய்...
உனக்குத் தெரியாது
இனி ஆயிரம் ஆயிரம்
கருவறை மடல்கள் விரியும்.
மண்ணின் மடியில்
மழலைகள் தவழ்வார்.
புல்லைத் தின்றேனும்
புலி எனச் சீறுவான்
என்னூரின் சிறுவன்.

அந்தோ!
நீ வெட்டிச் சரித்த
ஆலின் அடியில்
இரு செந்தளிரோடு
புதிதாய் ஒரு
பசியவிருட்சம் பிறந்திருக்கிறதே!!!

தளிர் பதை
யார்தான்
தடுக்க முடியும்?

1984.6.2.

நீ

முகில் முடிக்கிடந்த வானத்தில்
சின்ன நிலவு
மெல்ல வீசுதடி ஒளி.
இப்போது நான்
தனிமையில் தொலைவில்.
காதோரம் நீ சொன்ன
கதைகளை நினைக்கையில்
நீ என்னில் கலந்திருப்பதை
உணர்கின்றேன்.
மேனி சிலிர்த்துகின்றேன்.

ஆனாலும்-

இந்த வனத்தில்
சோலைத்தென்றல்
உனக்கென்ன வேலை?
காட்டில் எறித்த நிலவானது
என் கணங்கள்.

நீ ஒரு
மெல்லப் பாடும்
சின்னக்குயிலி
எந்தன் வீணையில்
நெளிந்து பிரளம்
ஆனந்த லகரி.

இனியும் ஒருகால்
என்னைப் பார்க்காதே.

போதும்
எரிமலையோடு
சேர நினைக்காதே!
தென்றல் பட்டே
மெல்லத் துவழும்
சின்ன மலர் நீ.

1982.8.20

அக்கரைக்குப் போன அம்மாவுக்கு

அம்மா!

எங்களது துன்பம் போலவே
நிரந்தரமாகிவிட்ட மலையின்
செங்குத்துச் சரிவுகளில்,
மரணத்தின் கணங்களுக்குள்
மூச்சிரைக்க,
நீ கொழுந்தெடுத்த
அந்த நாட்களில்,
தேயிலையின் அடிகளிலே
குந்தியிருந்தேன் குச்சுடம்போடு.

ஒருநாள்

மேல்மலையின் மறுசரிவில்
“கவ்வாத்து” வெட்டப்போன
அப்பா திரும்பவே இல்லை.
அப்போது எனக்கு
ஏதும் புரியாது.
நீ அழுததைப் பார்த்து
விம்மியழுதேன்.

இன்றோ!

எனைவிட்டு உனைமட்டும்
வெளியேற்றும்
கொடுமை நடக்கிறதே.

குளிரால் நான் நடுங்கும்போதும்
அட்டைக்கடியில் அலறும்போதும்

அணைத்தெடுத்த உன் கரங்கள்
அன்னியமாகிப் போகின்ற
துயரத்தை நான் சகிக்கேன்.

பிரிவு வந்து
பிறடியில் அடிக்க
“ஆ”வெனப் பிளந்த பள்ளத்தில்
நான் சரிவேன்.

என் பசிக்கு
வாடிய உன் மார்பகத்தை
திறந்தாய் அம்மா!
நெஞ்சைப்பிளந்து
இதயத்தைப் பிடுங்கி
வீதிகளில் வீசுகின்றேன்,
நோகாமல் உன்பாதங்கள்
நடப்பதற்கு.

கன்றினை கரையில் விட்டு
அலைகடலின் நடுவினிலே
கையசைத்து நீ போய்விடுவாய்.
அன்புநிழல் தேடி
என் ஆத்மா
அந்தரத்தில் வருகிறது.

நெடுக! நான் பார்த்திருக்கும்
கறுவாக் காட்டுக்குள்ளே
குஞ்சுக்குயில் ஒன்று
குரல்எடுத்து அழுகுதம்மா.

1982.8.6

ரணங்கள்

நிதமும் என் முற்றத்தில்
நிலாவே!
நீ வந்து போனாய்.

உன் பார்வைகளாலே
என்னை அடைத்துப்போட்டுவிட்டு
நீமட்டும் சிறகடித்துவிட்டதென்ன?

என்னுயிரோடு நீமட்டும்
அக்கினியின் தேரேறி
அவ்வுலகம் போனதென்ன?
தேவதையே!

நானும் நீயுமாகிய
எத்தனையோ இனியமலைகளின்
நினைவுகள்
தீயாகித் தகிப்பதென்ன?

என்னை ஒரு யாகத்துக்கு
பலியாக அனுப்பிவிட்டு
நீமட்டும்
கற்பூரமாய் கரைந்து
போனதென்ன?

இறக்கும் போது
இறுதியும் முதலுமாக
நீ இட்ட முத்தங்களின்
ஈரங்கள்

என் இதழ்களில்
இன்னும் காயவில்லை
இதயத்தின் ரணங்கள்
இன்னும் ஆறவில்லை.

1980.10.26

சூழலும் கணங்களும்

இளவுடல்கள் சிதறிக் கிடக்கவும்
எங்கும் பிணவாடை வீசவும்
இங்கொரு சோகம்
எந்நெஞ்சில் இடித்தது.

ஏதோ கனவுகளோடு
இறந்துபோன அந்த
இளைய உதடுகளோடு
உறவாடும் ஈக்களின் கூட்டம்.
என்னைச் சூழவும்
கோரத்தின் நகங்கள்
பிய்த்துக் குதறிய
பிஞ்சு இளமுகங்கள்.

எனது தேசத்தின்
பாதைகள் ஓரமும்
பற்றைகள் மறைவிலும்
பாறைகள் மீதும்
மரணித்துப்போன என்
மண்ணின் மாந்தர்கள்.

ஆனாலும்
என்னை மெல்ல
தொட்டுச்செல்லும்
அந்தக்காற்று சொல்லும்
புதுச்சேதி கேட்கையில்
புல்லரித்துப்போகின்ற

என்னுடலம்.

இந்த இறப்பையும் வெல்லும்
வேகத்தின் தரிசனம்.

கடந்து சென்ற
கரிய இரவுகளோடும்
ஒவ்வொரு கணத்தின்
பயங்கரத்தோடும்
இப்போது நான்
துடித்துப்போனாலும்
எப்போதாவது
எங்கள் பூமியில்
சூரியக்கதிர்கள் பரவும்
என்ற நம்பிக்கையோடு
எங்கள் காலைகள்
இன்னும் விடிந்திருக்கின்றன.

எனதூரின்
வானில் எழுந்த பனைகளின் மீது
நான் ஆணையிடுகின்றேன்
எங்களது ஒவ்வொரு அசைவும்
உரமானவைதான்.
நானே!
அவை இந்த உலகையே
உலுக்கிவிடப் போகின்றன.

எனது சூழலே
என்னை விழுங்கும்
இந்தக்கணத்திலும்
என் இளமைப்பருவத்தை
எண்ணுகையில்,

ஓ!

அந்த வயல் வெளிகள்,
வாய்க்காலின் ஓரங்கள்,
நெடுகவும் நீளவும்
பூத்துக் கிடக்கின்ற
ஆம்பல்கள் தாமரைகள்,
தவளைகளின்
மழைக்கால முழக்கங்கள்,
முற்றத்தில் தொங்கிய
மாமர ஊஞ்சல்கள்.

ஒரு கொடிய
பாம்பின் சீற்றத்தோடு
ஏன் இந்தக்கொடுமை
எம்முள் நுழைந்தது?

இந்தக்கொடுமைகள்
நிலைக்காது என்றவொரு
அசையாத நம்பிக்கையோடு
கணங்களை நான் கணக்கிடுகின்றேன்.

1985.3.26

கன்னிமை

மழைத்தூறல்
குளிரும் நிலம்.
அவள் மனம் மட்டும் அனலாய்.
குளிர் விரட்டும்
ஏக்கப்பெருமூச்சு
கனத்தபடி.

வாசலிலே!
தினமும் காத்தபடி.
வசந்தம் தேடுது
ஒரு வானம்பாடி.

கூரை ஒழுக்குநீர்
தரையில் குழிபறிக்கும்
பருவமும் அவள் மனதில்
குழிகளிடும் ஆழமாய்.

உணர்ச்சிகள்
மாரியாய்
குமுறிப்பொழிய
கனவுகளிலே அவள்
கன்னி கழிகிறது.

1980.1.10

நினைவு

என் குடிசை வாசலிலே
நான் வளர்த்த முங்கில்
கணுக்கள் வெடித்து
கற்பனையில் மிதக்குதடி!

ஓத்தடம் கொடுப்பது போல்
மெத்தென்றே உன்பார்வை
மேனி சிலிர்குதடி!
உண்பதும் உறங்குவதும்
தான் வாழ்க்கை என்றால்,
உன் நினைவு
புதியதொரு அர்த்தம்
புரியாமல் புரியுதடி.

நீ நடக்கும் பாதைகளில்
பாய்விரிக்கும் சிறுமலர்கள்
உன் மாளிகை உட்புறத்தின்
மாண்பினைக் கூறுதடி!

நெருஞ்சி நெருட
நான் நடக்கின்றேன்
உன் நினைவுச்சிலுவையுடன்.

1980.11.20

கை கொண்டு

சோளகம் அடிக்குது.
தூசு பறக்குது.
மூடுங்கள்.
கை கொண்டு
கசக்குங்கள் கண்களை.

மேகங்கள்
சிதைந்து பறக்குதையோ!
தடுப்பொன்று போடுங்கள்
காற்றுக்கு
மறிப்பொன்று போடுங்கள்.

எங்கே
நமது இமயங்கள்
அவற்றை
பெயர்த்தெடுத்து வாருங்கள்.

காற்றை மடக்கி
வானைக் குறுக்கி,
புதுயுகம் ஒன்றை
பெறுவோம் நாம்

1979.3.26

தனிமை

நேசிக்கத்தெரியாத
மானிட மந்தைகளுடன்
நடந்து சென்ற
நாட்கள் அதிகம்தான்.
ஆனாலும்
நான் சலித்துப்போய்விடவில்லை.

என்
கண்முன்னே விரிகின்ற
பச்சைப்புல் வெளியே!
உன்மீது நான் நடக்கையில்
உன் நேசத்தின்
தன்மையை உணர்கிறேன்.
உந்தனது மடிமீது
தலைசாய்த்து படுக்கையில்
தளிர்க்கரத்தை அசைத்தபடி
தாலாட்டு பாடுகிறாய்.

நெடுகவும்
நீண்டிருக்கும்
உன் அழகை நான் நுகர்கையில்
எந்தன் தனிமையோடு
மெல்ல நீ இணைந்து கொள்கிறாய்.

உள்ளன்போடு
உறவாட நினைக்கையில்
அவளுக்குக் கூட

எத்தனை முகங்கள்
எத்தனை கோலங்கள்.

பனிவிழ நீ பட்டுப்போவாய்.
அப்போது நான் மீண்டும்
தனித்துப்போவேன்.

1985.6.11

மண்ணும் இன்பமும்

கொடுமையான குளிரின் காற்று
மெல்லவீச மேனிவிறைக்கவும்
உள்ளங்கைகளை உரசியவண்ணம்
உற்றுப்பார்க்கின்ற எனது விழிகளுக்குள்
எங்கும்
இலையுதிர்த்து விட்டு
சோகமாய் கதைகள் சொல்லும்
மரங்கள் விரியும்.

பனித்துகள் சொரிய
வானில் உயர்ந்த
கட்டடக்கும்பலுக்குள்
கண்கள் எதைக் கண்டு களிப்புறும்?
ஒரே விரையும் கார்களும்
பச்சை சிவப்பென மின்னிமறையும்
வீதியோர விளக்குகளும்
எந்த இனிமையை
எனக்குச் சொல்லும்.

அடிஅதிர ஓடும் அந்த
இயந்திர இரைச்சலில்
நான் நடுங்குகையில்
வீதியின் ஓரமாய்
எதையோ கொறித்தபடி
அணில் ஒன்று நிமிர்கையில்
எனது மண்ணும்
எங்கள் வீட்டின்முன்

“விளாட்டு” மாமர மீதமர்ந்து
பழத்தை வெட்டிக்கொறிக்கும்
அணிலின் கூட்டமும்,
அங்கு வீசும் சோளகக்காற்றும்
என்னுள் மோத
வாடிப்போனதென் உள்ளம்.

எரிந்துபோன
என் கிராமக்குடிசைகளும்
கருகிப்போன
என்னவர் உடல்களும்
அலை அடங்கிய
தென் கடலும்
கண்ணில் விரிய
கலங்கியதென் உள்ளம்.

என்றென் மண்ணில்
இன்பங்கள் பூக்கும்.

1985.2.25

பாக்கியமானது

இந்தத் தனிமையும்
நீண்ட அமைதியும்
என்னை நெடுகவே
ஏனும் வதைக்கிறது?
என்னில் இருந்தே
நான் அன்னியமாகிப்போனது
கொடுமைதான்.

இங்கிந்த வெளியில்
எனக்கென்ன வேலை?
நெடுகவும் பூத்துக்கிடக்கின்ற
மஞ்சள் புஸ்பங்களை ரசிப்பதா?
அந்த இனிமையும்
எனக்குத் தேவையா?

மார்பு பிளந்து
குருதி சொரிந்து
எனது மண்ணை நேசிக்கும்
பெண் என நினைத்து
அணைத்தபடியே இறக்கவேண்டியவன்
இங்கொரு சடமாய்
வாழுதல் வேண்டுமா?

இதைவிட
அந்தோ அந்த
“சென்லோறன்ஸ்” நதியின்

கரையின் ஓரமாய்
படுத்துக்கிடக்கின்ற
பச்சைப்புல் மேலானதே.

அதுகூட
அந்தக் காதலர்கள்
அணைத்தபடியே
இயற்கையை ரசிக்க
பாயாகின்றதே!

தனியே சடமாய்
வாழ்வதை விடவும்
பயன்பட்டுப்போவது
பாக்கியமானதே.

1984.5.17

பாலஸ்தீனமும் ஈழமும்

சமாதானப் பறவை
சாகக்கூட ஒதுங்காத
அரேபிய வெளியில்
எழுகின்ற அவலக் குரல்கள்
வானத்துக் கருவறை கிழிக்கும்.
நெஞ்சுகளில் நெருப்பினைச் சுமந்து
கனன்று எரிந்து போகின்ற
இரத்த புஷ்பங்களின் சாம்பல்கள்
புதிதாய் அரும்பும்
சின்ன மலர்களுக்கு
சிலிர்ப்பை ஊட்டும்.

பெரிதாய் விரிந்த
பாலை நிலத்தூசுகள்
புனித இரத்தத்தெளியலில்
அடங்கிக்கிடக்கும்.
அவலமா அங்கு மிஞ்சும்?

நெஞ்சுகள் எரிமலை சுமக்க
வயிறுகள் பசியால் தவிக்க
மடக்கிய முஷ்டிகள்
மடக்கப்பட்டவைதான்.
தூக்கிய கரங்கள்
தூக்கப்பட்டவைதான்.

அண்ணனைத்தொடர்ந்து
தம்பி போவதும்,

அப்பனைத் தொடர்ந்து
பிள்ளை போவதும்
அங்கு சகஜம்.
“செய் அல்லது செத்துமடி”
என்பதாய் கோஷங்கள்
வானைப்பிளக்க,

வீடுகள், வளவுகள், உடல்கள்
இடிந்து சிதறிப்பாழாகிய போதும்,
அந்தத்தீயை அணைக்க வல்லவர் யார்?
அந்த நிலத்தின்
இளைய புதல்வர்தான்.

இந்தியத்தின்
எல்லையின் கீழே!
சிறிய தீவாய் இருக்கும் இங்கோ
இரத்தங்களும் உடல்களும்
செம்மண் வீதிகளில் கிடந்தபோதும்
இனிமேல் தானும்
முஷ்டிகள் மடக்கப்படும்.

“இனி ஒரு விதி செய்வோம்”
இதுவரை புணர்ந்து பிறந்த
எச்சங்கள் அழிக!
இனிமேல் புணர்வதால்
எங்கள் பெண்களின்
கருவறைக்கூடைகள்
தீப்பொறிகளைச் சுமக்கட்டும்
இளமார்புகள் சுதந்திரப்பாலை
சுரந்து ஊட்டட்டும்.

சுழற்சி

முகில் மறைக்கும் குன்றுகள்.
தடைபோடும் சிற்றூறு.
பச்சை சிறு பாரையாய்
சிதறிக்கிடக்கும் தேயிலைச்செடி!
உன் உதிரம் விழுங்கி
பச்சையாய் குளிர்ச்சியாய்...

அன்றொருநாள்
ஆசைக்கனவுப் பொதிகளுடன்
வத்தைகளில் ஏறி
வந்தாய் குடும்பமாய்
ஏதோ! இங்கு
வசந்தம் விரியுமென்று.

அட்டைக்கடி கடுக்கலில்,
கறுத்த புகை கண்கலக்க
லயத்தில் இருந்தபடி
அந்த உன் மண்ணை
நினைத்தேங்கினாய் வாழ்வெல்லாம்.

நீ விட்டுவந்த அந்த
சிறுபட்டிக்கிராமம்
அதே புளியமரத்துடனும்
அதே வயல்வெளிகளுடனும்
உன் கண்ணில் மின்னலிடும்.

தேம்ஸ் நதியின் கரை ஓரம்
உல்லாச விடுதிகளின்

கிண்ணங்களில் உன் இரத்தம்
தேனீராய் மாறியது.

உன் தமிழ் இரத்தம்
மாடிகளின் அடுக்களையில்
அந்த மலைநாட்டின் பாறைகளில்
இனவெறியின் சாட்டைகளில்
வழிந்தோடி முடிந்த பின்னர்
எலும்புக்குருத்துடைக்க வந்தார்.

மீண்டும் நீ
உவர்மணல் எறியும்
“மன்றார்” கரைஓரம்
ராமேஸ்வர முடி தேடி
கலங்கி நின்றாய்.
தூரத்தே முடி தெரிய
கண்மல்க கூப்பினாய்.

ஆளுயர அலைஎறியும்
உன் சொந்தமண்ணை
உப்புக்கரித்த உன் விழிகளில்
ஒற்றினாய், பவ்வியமாய்.

தாய் மண்ணிலே
அகதியாக்கப்பட்டாலும்
கலங்காதே!
உழைக்கவும் சாகவுமே
பிறந்தவன்
என்பதை நீ மறந்துவிடு.

வழுக்குப்பாறைகளில்
நடந்த உன் பாதங்களை
இந்த மண்மீது

பலமாகப் பதித்து நில்!
எங்கே உனது
“கவ்வாத்து” வெட்டிக்
—கனத்த கரங்கள்?

1981.10.30

இன்றைய சோகங்களும் நாளைய புதுக்காவியங்களும்.

சொல்லவா
என் நெஞ்சின் சோகங்கள்.
சொன்னாலும் ஆரூத கொடும்
துயரத்தின் சிதறல்கள்.

என் மண்ணில்
தினமும் அதிகாலேவேளை
சூரியனின் ஒளி சிந்தும்போது
ஒவ்வொரு முகத்திலும்
இருள் கும்என்று ஏனாம்
கொட்டிக் கிடக்கிறது?
கொடுமைதான்.

சின்ன மழலைகளின்
சிரிப்பை மறந்த முகம்
சிந்தையிலே நெளிவதும்
பாடவா கவிதைகளில்.

வீடுகளின் சாளரங்கள்
சாத்தப்பட்டு
சுதந்திரத்தின் காற்று
புக வழிவிடவில்லையே.
புழுதிவீதி எங்கும்
குருதி கொப்பளிக்கின்றதே
என் விழியும் பேனாவும்
குருதி கொட்டுகின்றதே.

இரவுகளில்!
இனிய சோலைகளும்
இன்பம் ஒன்றே
பிறந்துவந்த குடிசைகளும்
தீக்கொண்டு எரிகையில்
என்னிதயம் நீறுபூத்து
எழுதுகின்றவைகள் கவிதையல்ல,
அவை என்
கண்ணீரின் காவியங்கள்.

எனதூரை
சுற்றி வளைத்து
தீயிட்டு சாம்பலாக்கின்ற
கொடூரத்தின் நெஞ்சுகட்கு
என் கவிதைக்குண்டுகளை
அனுப்புகின்றேன்.

துப்பாக்கியுடனே
துயில் கொள்ளா
என் பள்ளித்தோழர்
சென்றனர் திரும்பவில்லை.
இரவெல்லாம் மனதுள்ளே
நான் அழுதிருந்தேன்.

என் தோட்டத்தில் மாலையில்
மெல்லப் பாடி
என் மெய்சிலிர்க்கவைக்கின்ற
சின்னக் குயில்ப்பேடும்
வாயடைத்துப்போயிற்று.

கவிதையின் காற்றே
நீ போய்த் தகி என் எதிரிகளை -

என்றே ஒருநாள்
கீழ்வானில் இன்பவிடியல்
எமக்கிருக்கும்.

இனிய பூபாளம் பிறக்கையில்
பெண்கள்
மஞ்சள் பூசிய மென்முகங்களில்
முறுவல்கள் பூத்திருக்க
சோலிகள் பாத்திருப்பர்.

சின்னப் பெண்பிள்ளை
வெள்ளை உடுத்த மலர்வுடன்
நடைபயில்வாள்
புதுப்பள்ளி நோக்கி
புதுக்காவியங்கள்
காத்திருக்கும்.

1894.8.21

மானிடன்

வீதிகளின் இரைச்சல் அடங்கிய
இரவின் பின்பாதி நேரம்.
இடி இடித்து
வானம் கறுக்கவும்,
நீர்த்துளி சிந்தி
குளிர்பரவவும்
விளக்கு கம்பங்கள்
குளித்து நிமிர்ந்தன.

இன்னும் கண்சிமிட்டும்
வீதியோர விளக்குகளாய்
என் மனமோ
துயில் கொள்ளேன் என
அடம் பிடித்தது.

அன்பும் பாசமும்
அற்றுப்போனபின்
மானிடன் எங்கே
வாழ்வான் இங்கு?

ஒவ்வொரு நாளும்
வீதியை என் கால்கள்
அளக்கையில்,
எதிரே ஆயிரம் ஆயிரமாய்
எலும்பும் சதையும் குருதியும்கொண்ட
இயந்திரங்களே
எங்கும் தெரிந்தன.

ஒருத்தி சதையை
ஒருவன் புசிக்கவும்
பலரின் உடலை
ஒருத்தி ரசிக்கவும்
உகந்த இந்தநகரத்தின் மீது
ஏனோ!
எனக்கு காதல் எழவில்லை.

புசித்தபின்னர் துப்பிவிடுகின்ற
வெளவால்களாய்
மானிடர் திரிந்தனர்.

இப்படியாகின்ற
மானிட வாழ்வினால்
இடிந்து போன என்
இருவிழிகள் முன்
ஒரு சிறு மழலையில்
திருமுகம் தெரிகையில்,

என்னுள்ளே!
எங்கோ ஒரு மூலையில்
நம்பிக்கை பிறக்கிறது.
மானிடநேயம்
மனதில் விரிகிறது.

1985.6.23

ரவிசேகரன்

நெஞ்சத்தளிரில்
எரிதணல் வீழ்ந்து
கருகிடத்துடித்தேன் நண்பா!
உன்னோடு கழிந்துபோன
ஓராயிரம் கணங்களின்
நினைவுகள்
பசுமையாய் மனதில் விரிகையில்...
நீ
நெடுந்தூரம் போய்விட்டாய்.

நம்பவே முடியவில்லை.

எரிமலையாய் வீறுகொண்டு
பகை தொலைக்க
நீ நடந்தாய்.
முதல்படியில் சாவு ஏன் உன்னை
முற்றுகையிட்டுக் கொண்டதடா!

கிடுகு வேலிகள் போல
எரிகிறது என்மனது.

கோழையாய்
அகப்படுவதைக்காட்டிலும்
வீரனாய் மரணிக்க
நஞ்சுண்ட உன்
நெஞ்சறுதி நினைக்கையில்
என் நினைவு
சில்லிட்டுப்போகுதடா!

இதயக் கொதிப்பில்
எத்தனையோ கவிதைகளை
நான் வடிக்கையில்
படித்துவிட்டு பாராட்டி
என்னை கவிஞனாக்கினாய்.
இன்று
உன்னுடல் ஓர்
கனலாய் ஆனதடா.

என் மனதைவிட்டும்
மண்ணைவிட்டும்
நீ அழிந்துவிடமாட்டாய்
என்றவொரு நம்பிக்கை
எனக்கு இருக்கிறது.

புயலென நீ புகுந்துவிடு

தென்றலே நீ போ.
வரும்போது மீண்டும்
ஒரு சோகத்தின் சேதியை
நீ சுமப்பாய்.
எத்தனை காலம்
என்னை நீ வதைப்பாய்.
புரட்சியின்பேரூ கொடுத்து
புதுக்காவியங்கள் எழுதவிடு.

எத்தனை உயிர்ச்சிட்டுகள்
சிறகடித்ததடி என் மண்மீது
குருதி கொப்பளித்திட
குருரத்தின் நாடகம் நடக்கிறது.

தென்றல் பெண்ணே!
என்மீது இன்னும் ஏன் நீ
மென்மையைத் தூவுகின்றாய்.

துன்பங்கள் தொடர்கின்ற
சோகமானது என்வாழ்வு நெடுக,
இன்பங்கள் உதறி
ஜீவனுள்ள அத்தியாயம் ஒன்று
இனி எழுதவேண்டுமடி நான்.

மெல்லத் தழுவலும்
மேனி சிலிர்ப்பதும்
ஏதேதோ இன்பங்களை

என் மேனிஎங்கும்
ஊரவிடுவதை மறப்பாய்.

போய் அகல்
என்னை விட்டு—
கொந்தளிக்கும்
இளையநெஞ்சுகளில்
புயலாய் நீ புகுந்துவிடு.

1984.8.10

விசாரணை

கோரத்தின் நாடகங்களை
கொண்டென்
கவிதைகள் மலர்கையில்,
எரிமலைகளை மறைத்து வைத்தேன்
என்று என்மேல்
குற்றச்சாட்டு.

சுவடுகளை தொடர்ந்தவர்
விசாரணை
என்று பிடித்துச் சென்றனர்.

சுற்றிப்பல கண்கள்
துருவியனவாய்
என்மேலோடின.
மேசைமீது துப்பாக்கியிருந்தது
முனைகள் என்னைப் பார்த்தபடியே.

நினைவுத்தூபியின்
அடிகளாய் கேள்விகள்.
இதயந்துடிப்பது
இவ்வளவு வேகமா?
ஒவ்வொரு கணமும்
யுகாந்திரங்களா?

அடைபட்ட அறையின்
ஜன்னலினூடே
நகரினைப் பார்த்தேன்.

தாஜ்மகாலாய்
நூலகம் தெரிந்தது.
எந்த மும்தாஜ்
அங்கு மரணம்?
கரிப்பூசல்கள்
சாஜகானின் வேதனைவரிகளா?
இவைகள் எமதுசாதனை என்று
அவர்கள் விழிகள்
அங்கு செப்பின.

“சரி நீர் போகலாம்”
என்றொரு வார்த்தை.
என்னையே நான்
நம்பாமல் விழிக்கவும்
புல்லுக்குளமோ
பச்சையாய் விரியவும்
வீதியில்
என் கால்கள் ஊர்ந்தன

1980.10.7

சிறைமீட்பு

இன்னும் விடியாத
எங்களது பொழுதுகளில்
கூவாத பூங்குயிலே!
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

செந்நெல் விளைகின்ற
செழுங்களனிப்பூமி எல்லாம்
செந்நீராய் கிடந்தாலும்
என் வன்னி வயற்காடே!
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

வானில் உன் கையறைந்து
புலம்புகின்ற பனைமரமே!
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

கரைஓரம்
சீறிப்பல அலை எறியும்
திருகோணமலை நகரே!
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

மானிடத்தின்
நாகரிகம் துலங்குகின்ற
மட்டுநகரே!
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

இன்னும் புலராத
எங்களது சூரியனே !

84498

உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.
உன்னை நாம் சிறைமீட்போம்.

1985.5.20

Handwritten mark or signature

03000000

Faint, illegible text or markings

தமிழ்ச்செல்வன் என்னும் ஹம்சத்வனி
 வளர்ந்து வரும் புதுக்கவிதை மரபுக்கு
 மெருகூட்டும் ஒரு இளம்கவிஞராவார்.
 இயற்கை வனப்பும் வயல் வெளிகளும்
 நிறைந்த கிராமத்தில் பிறந்தவர். யாழ்
 பல்கலைக் கழக மாணவ பருவத்தில்
 ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தம்மை
 தாபித்துக் கொண்டவர்.
 இவரது முதல் கவிதைத் தொகுதி
 “சிறைகளில் இருந்து” 1981 இல்
 வெளிவந்தது.

ஈழநாடு

“நீ வெட்டிச் சரித்த
 ஆலின் அடியில்
 இரு செந்தளிரோடு
 புதிதாய் ஒரு
 பசியவிருட்சம் பிறந்திருக்கிறதே!
 தளிர் பதை
 யார்தான்
 தடுக்க முடியும்?”